

ΕΛΛΑΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΗ ΠΕΜΨΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Έτος 6ον Ἀριθ. 435

Διευθυντής: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

Ἀθήναι.—Πέμπτη 25 Ἀπριλίου 1913

Ο ΑΝΕΜΟΣ ΚΑΙ Ο ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ. — Ἡ παλαιότερα καὶ ἡ νεώτερα δύναμις συνηγωνίσθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ ἐνίκησεν ὁ ἄνεμος.

ΕΙΣ ΤΑ ΝΕΑ ΜΑΣ ΣΥΝΟΡΑ. — Στρατιῶται τοῦ 9ου λόχου 23ου Συντάγμ. ὑπὸ τὸν ἀνθυπολ. κ. Β. Ρόταν.

Μουρνιαῖς-Νέα Βνδζεέμ

Ποῦ ἐγεννήθη ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος

Μίαν τῶν ἀνοικιῶν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἔτους 1833 φοβερὸν μακελειὸν διεξήγετο ἐκεῖ πέραν εἰς τὴν πεδιάδα πρὸς τὸν ὄρειον τῶν Χανίων.

Δυστυχῆς πατριῶται—πλὴν εὐτυχῆς διὰ τὴν ἀθανασία τοῦ δυνάστη—εἶχαν συναθροισθῇ εἰς τὸ ἡμίσειον ὥραν ἀπὸ τῆς πόλεως ἀρχοντικὸν χωρίον Μουρνιαῖς, ὅπως υποβόλῃσι τὰ αἰτήματά των εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ ἐξελητόντα Ἀγγλον πρόξενον, ὅστις ἂν μὴ καὶ τι ἐπερίμενε... βεβαίως δὲν θὰ ἐξήρχετο.

Εὐθὺς λοιπὸν ὡς ἐπετράπη εἰς αὐτοὺς νὰ ἐκθέσωσι τὰ αἰτήματά των.

—Θέλωμεν τὰς τρεῖς Μεγάλας Δυνάμεις, ἀπάντησαν.

Καὶ ἦτο ἡ ἀπάντησις αὐτῆς πατριωτικῆς, διότι προκειμένου περὶ δύο κακῶν τῆς μονομερούς ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας κατοχῆς καὶ τῆς ὑπὸ τῶν Τριῶν Δυνάμεων, προτιμοτέρα ἦτο ἡ δυν-

ἄλλα τίποτε δὲν κατόρθωσαν οἱ αἰμοδιψεῖς οὗτοι τύραννοι, τίποτε ἄλλο εἰμὴ νὰ ποτίσουν μὲ τὸσον τίμιον αἷμα ἓνα χωρίον.

Καὶ ἐν χωρίον ποτισθὲν οὕτω ἀφρόνως ἐκ τοιούτου τιμίου αἵματος εἰνε δυνατόν νὰ μὴ καρποφορήσῃ;

Καὶ ἰδοὺ, ἐκ τοῦ ποτισμένου χώματος ἐγεννήθη ὁ ἐκδικητής. Ναὶ ὁ ἐκδικητής τῶν ἡρώων τούτων, τῆς μικρᾶς πατρίδος του, καὶ τοῦ ἔθνους εὐλογητοῦ Ἐλευθέριος Βενιζέλος.

Εὐτυχῆς διὰ τὸ ἔθνος ἡμέρα, ἡ ἡμέρα τῆς γεννήσεώς του. Εἰς τὸ μέσον τοῦ χωριοῦ πρὸς ἓνα ἀρχοντικὸν οἶκον ἔσαν ἐστραμμένα ὀλῶν-νῶν τὰ βλέμματα, ἡ δὲ χαρμόσυνος εὐδοχία πετώσα ἀπὸ στόματος εἰς στόμα εἶχε διαδοθῇ εἰς ὅλον τὸ χωρίον.

Καὶ θὰ ἐλεγέ τις, ὅτι ἀπὸ τότε οἱ ἄνθρωποι οὗτοι προεμάνεον, ὅτι οὗτος θὰ εἶνε ὁ ἐκδι-

Ο κ. ΕΛ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΕΤΣΙΝ

Ἡ φωτογραφία αὕτη παριστᾷ τὸν κ. Βενιζέλον ἐν μέσῳ δύο φίλων του, καὶ ἦν ὡραν μεταβίβει εἰς μίαν πηγὴν καμένην πλησίον τῆς θέσεως Ἀγκάρας τοῦ Θεοῦρου κατὰ τινὰ ἐκδρομὴν πολὺ πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1905. Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη παρὰ τοῦ μακαρίτου Ἀντωνίου Γιάνναρη.

τέρα, ὡς καὶ κατόπιν ἀπεδείχθη, δεδομένου ὅτι, ὅτι ἐπ' οὐδὲν λόγῳ οὐτε νὰ ἀκουσθῇ ἢ περὶ τὸ τότε ἡ πολυπόθητος Ἐνωσις.

Ἄλλ' ὡ τῆς δυστυχίας των! Ὁ Ἀγγλος ἐξερμάνη καὶ ἐπανελθὼν ἐπιτρέπει εἰς τὸν τότε αἰμοβόρον τύραννον Μουσταφὰ πασά νὰ τοὺς κρεμάσῃ.

Ἦσαν τότε περὶ τὴν Μονὴν τοῦ Ἀγίου Ἐλευθερίου ἀπείροι μωρεῖα, ἐφ' ὧν ἐβλέπε τις κρεμάμενα τὰ σώματα τῶν μαρτύρων τούτων ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Καὶ δὲ ἦσαν ὀλίγοι οἱ μαρτυρὲς οὗτοι. Ἦσαν ἑβδομήκοντα δύο. Ἐκ τῶν ἡμιβερῶν αὐτῆς ἐποχῆς ὀνομάζεται: «ὁ καυρὸς τῶν Μουρνιαῶν».

Ἡ δὲ δημόδης γλώσσα διέσωσε τὸ φρικτὸν τοῦτο γεγονός εἰς τοὺς ἑξῆς στίχους:

«Εἰς τοῖς Μουρνιαῖς μαζεύονται
«εἰς νὰ τοῖς τὰ τρία
«καὶ ἦλθαν τοῦ Μενιέρ-Ἀλῆ
«αὐτοὺς δὲν τὸν ἔχουν χρεῖαν
«καὶ ἦλθαν κ' ἐρωτᾶσαν
«πᾶσιν ἡ τρεῖς Δυνάμεις
«δὲν θέλουν τὸν Μενιέρ-Ἀλῆ
«νὰ τὸ ἔχῃ πλεῖα ραγιάδα
«καὶ γράφει ὁ Μουσταφὰ πασάς
«καὶ τοῖς ἑνὶ ἑνὶ γράμμα
«ἐκεῖ εἰς τὸ ἔλθαι τοὺς κρεμάσας
«καὶ δὲν τοῦ κάμει πράμα».

κητῆς τῶν ἡρώων τούτων καὶ ὅτι ἡ ἐκδικησις δὲν θὰ περιορισθῇ μόνον δι' αὐτοὺς, ἀλλὰ δι' ὅλον τὸ ἔθνος. Καὶ ἡκούε τις τοὺς εὐτυχῆς κατοίκους ἀποτεινόμενους πρὸς τὸν εὐτυχέστατον πατέρα νὰ τοὺς λέγων.

—Νὰ σοὺ ζήσῃ, κύριε Βενιζέλε, ὁ γυιὸς, νὰ τὸν χαροῖμεν.

Ἄλλὰ τί λέγομεν; Ὑπῆρχε πεποίθησις καὶ αὐτοῦ τοῦ πατρός του, ὅτι ὁ υἱὸς του θὰ γίνῃ ἐλευθερωτὴς τοῦ γένους. Διότι ὅτε κατὰ τὴν βάπτισίν του ὁ ἀνάδοχός του, ἡγουμένος τῆς μονῆς Ἀγίου Ἐλευθερίου Ἱεροῦδος ἤθελε νὰ δώσῃ εἰς αὐτὸν ἄλλο ὄνομα, ἡκούσθη ὁ πατήρ του λέγων:

—Ἐγὼ τὸν θέλω Λευτέρη!

Ἐβαπτίσθη λοιπὸν ἐν τῷ ὁμωνύμῳ ναῷ καὶ ἐν μέσῳ τοῦ βρόντου αἵματος τῶν ἀπληροσθέντων μαρτύρων καὶ θὰ ἐλεγέ τις δὲ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν φωνὴ τῶν μὲν πατέρων ἐξώρριζεν εἰς τὴν ὀνομασίαν ταύτην, τὸν δὲ υἱὸν νὰ ἐκδικῇ αὐτοὺς. Καὶ πράγματι εἰς γεννήθειν ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας εἶνε δυνατόν νὰ μὴ ἐκπληρώσῃ τὸν προορισμὸν του;

Ἄλλ' ὅτι πρόησθοντο οἱ εὐτυχῆς οὗτοι χωριῶται καὶ αὐτοὶ οἱ Τόλκοι δὲν ἠγνόουν. Καὶ ὅτε κατὰ τὸ ἔτος 1878 ἐξεργάσθη καὶ πάλιν ἐπανίστασις ἡ μόνη οἰκία ἦν κατεκείνουσαν

ἦτο ἡ τοῦ Κυριάκου Βενιζέλου. Ἄλλ' οὐτε ἡ ἀποπλοήσις τῆς οἰκίας του οὐτε ἡ μετὰ ταῦτα ἐξορία του ἴσχυσαν νὰ ἀποτρέψουν τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ Ἐλευθεριοῦ. Καὶ ἰδοὺ ἡδὴ διὰ τὸ αἷμα τῶσων ἡρώων δὲν ἐχούθη ἐπὶ ματαίῳ, ἀλλ' ἡ γῆ ἦν ἐπὶ τοῖς, ἐγέννησε τὸν ἐκδοστήν τοῦ αἵματος των, τὸν Ἐλευθερίων Ἐλευθερίων. Δι' αὐτὸ τὸ χωρίον Μουρνιαῖς δύνανται νὰ ὀνομασθῇ: Βηθλεὲμ τοῦ Γένους.

Χανιά Γ. Ν. Α., φοιτητὴς τῆς Νομικῆς

ΤΟ ΠΑΣΧΑ

ΕΝ ΣΕΡΒΙΑ ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Ἐν Βουλγαρία πλὴν τῶν ὀλίγων ἐν Σόφια καὶ Σαμακόβρι διαμνηστρομένων οἱ λοιποὶ κατοικοὶ εἶνε ὁρθόδοξοι. Ἐπικρατοῦσα θρησκεία εἶνε ἡ Ἑλληνιστὶκὴ. Τὸ Πάσχα ἐορτάζεται ἐν αὐτῇ μετὰ μεγάλης λαμπρότητος. Ἡ λειτουργία διαρκεῖ τρεῖς ὥρας. Ἐν αὐτῇ παρευρίσκονται οἱ οἱ δημοῖσι ἀρχαί. Εἰς τὴν μεσοκύκλιον — ἡ ἀγία ὥρα — ἀπὸ ἐν τῷ μέσῳ βαθυτάτης σιγῆς ὁ ἀρχιεπίσκοπος παρεβλήμενος τὰ ἱερὰ ἄμφια καὶ κεκαλυμμένη ἔχων τὴν κεφαλὴν μὲ τὴν τιάραν ἐγενεῖ ὑψηλὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Σωτῆρος ἀναφωνῶν:

«Χριστὸς ἀνέστη!» ἀπάντων οἱ ἱερεῖς.

Καὶ ὅλοι οἱ πιστοὶ φαιδρὸι δαπάνονται ἀλλήλους, λέγοντες συνάμα καὶ Χριστὸς ἀνέστη. Εἰς τὴν Σόφιαν ἡ ἐορτὴ γίνεται ἐκτάκτως λαμπρά. Τὰ τηλεβόλα βροντοῦν, οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἠχοῦν χαρμονικῶς. Αἱ οἰκίαι φωταγωγοῦνται. Οἱ πιστοὶ ἐξέρχονται τῶν ἐκκλησιῶν φέροντες μετ' εὐλαβείας μικρὰς λαμπάδας ἐναρμμένες. Ὁ κοινὸς λαὸς νομίζει ὅτι ἡ κατ' ὅλον τὸ ἔτος διατήρησις τοῦ φωτός αὐτοῦ ἀσβεστόν εἶνε σημεῖον τῆς εὐνοίας τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν οἶκον. Ἐπειδὴ ὁμοῦ κατὰ τὴν μεταφοράν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν οἰκίαν εἶνε ἐνδεχόμενον ἡ φλόξ νὰ σβύσῃ, διὰ τοῦτο τὴν περιβάλλουσι μὲ ἓνα εἶδος χρωματιστῆς γαλίνης φούσκας ὁμοίας πρὸς τὰ ἰδικὰ μὲς φαναράκια, τῆς ὁποίας οἱ αἱ κυναὶ, κίτρινα πρόσαινε ἡ κόκκινα μικρὰ λαμπρὰ ἀποτέλονται κατὰ τὴν φαντασμαγορικὴν εἰς τὴν πίσιν τῆς νυκτός. Καὶ ἔπειτα στρώνουν λαμπρὰς τράπεζαν, ἀδιαφοροῦντες κατ' ἐκκλησίαν διὰ τοὺς γείτονάς των. Ἐξήκοντα φαγητὰ, τρώμεν ἡ σπαντά πατέλες, ἰδοὺ τὸ μεῖνόν των.

Ἀντιθέτως πρὸς τοὺς Βουλγάρους οἱ Σέρβοι εἶνε φειδωλότεροι εἰς τὴν σπατάλην. Ἀρκούνται εἰς τὸ χορὸν κρέας, τὸ ὅποιον εἶνε καὶ τὸ μόνον σχεδὸν ἀρεστόν. Ἡ φιλοξενία παρ' αὐτοῖς εἶνε καθήκον. Οὐδένα ἀφῆρκεν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα εἰτε γνωστὸν εἰτε ἀγνωστὸν νὰ μὴ τὸν παραλάβουν εἰς τὴν οἰκίαν των. Τὸ θεωροῦσι προσβολήν. Διὰ τοῦτο κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν βλέποντες εἰς τὸς οἰκίας των τοσοῦς συνδιατημύνας διαισθῆται ὅτι ἐνομιζεν ὅτι πρόκειται περὶ γάμου.

Ἀγ. Ε. Δόκος

ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Σὺν καίτοις θεοφύλαξις προφήτας
τὸ ἀνέκτασμα μῆς Σβήνας τὸ οὐ
«ροικῶ... καὶ μῆς φλογέας διαλαλήσας
τὸ οὐλίωμα ξερεῖται ἀπ' τοῦ Μαντεῖο».

Καὶ τοῖσιν μύθους, ἀπείρους ἐλλείψεις,
ὅπου ἐπυρρίκων φλογισμένη αἴθρια,
ὅσιν τὸ ραβδί τοῦ Ἀαρὼν νὰ ἀνθίσκουν...

Καὶ τοῖσιν ὁλόκενον Ὀρείων ἀγέλης
νὰ φοιτῶν
μεγάλῃ πλὴν κ' ὁλόκενον μὴ Ἀλφειῶν.

Καὶ καὶ γοργαζέου τῆς Φαντασίας,
ποῦ σὲ παραρῶμα εἶλες λυμένα
τρισεύδοντες, ἀξέστατον, παρῶντων χρόνων...
ἐκεῖνον, ποῦ ἐπυρρίκων ἓως Τρισεύδοντες
ἐκείνην καὶ νῦν ζῶντων οὐρανῶν
ἐς κεφαλὰς καινοβύθιον Κόδων καὶ Πλατωνῶν.

Ἐοῦ, ὅπου ἐβουβάθης ἐπὶ καὶ
φλογεῖα ὁμῶς σὺ διὰ αἰῶνα αἰῶνα σείων...
φάλλε μὲ ὑπερκόσμου νέων Ὀμήρων
καὶ νέων ἑκατοντῶν Τυρταίων λαῶν
καὶ μύθοις τοῦ βράγιου ἀνδρῶν,
ποῦ ζωντανέων τούτῃ τῇ χρονίᾳ...

Σπάρτη Σωτήρης Σγουρπῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΘΕΟΦΑΝΩ

4 (Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἀπὸ τὴν θέσιν ἐκείνην ἡ Τουλανὴν ἠδύνατο ὅχι μόνον ν' ἀκούῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ βλέπῃ ἐν-τελῶς.

Τὰ ἀνάκτορα τῶν μοναρχῶν ὅπως καὶ σήμερον οὕτω καὶ τότε εἶνε πάντοτε κατασκευασμένα, νομίζε κανεῖς, ἐπὶ τῆς δαὶ νὰ ὠτακουσθῶν οἱ ὑπὸ τῆς. Καίτοι εἶνε βέβαιον ἀπὸ ὅλας τὰς ιστορίας ὅτι εἰς τὰ ἀνάκτορα δὲν εἶνε μόνοι οἱ ὑπὸ τῆς, οἱ ὅποιοι ὠτακουσθῶν.

Ὁ στρατηγὸς Τοιμισκὴς εἰσῆλθεν ὀλίγον ὕ-ποχως καὶ προσεπείθει μὲ στενοχωρίαν νὰ κούρῃ τὴν ταρῶν του.

Προσέδοτερον ὅμως προσεπείθει νὰ κούρῃ τὴν ἰδίαν του ταρῶν ὁ Καῖσαρ Ρωμανός, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ποῦ συνήντησεν τὴν Θεοφανώ, ὑπέστη καίτοι πλῆγμα βροῦ, αἰφνιδίον καὶ βαθύ, ἀπὸ τὰ πλῆγματα ἐκείνα, τὰ ὅποια νομίζεσθαι ἡ Μοῖρα καταφέρει ἀποτόμως κατὰ τὸ ἀμερίμον ἀνθρώπου, τὰ πλῆγματα ποῦ ἐπυρρίκων τὴν ζωὴν καὶ τὴν τύχην.

Ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει ἤδη τοὺς δύο ἀνθρώπους, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται ἀπέναντι ἀλλήλων εἰς τὴν αἰθούσαν ἐκείνην, τὴν κοσμομένην ἀπὸ πανοπλίας πολεμικᾶς, δύο τραπέζας μεγάλας—οἷνε γοαρεῖα—καὶ 4 ἡ ἑξῆς εἶδος μεγάλας καὶ ἀναπαικτικᾶς, τὴν αἰθούσαν τὴν συγκοινωνοῦσαν μὲ τὴν βασιλικὴν βιβλιοθήκην.

Ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου Ρωμανὸς μόλις συνεβλήσετο τὸ 17ον ἔτος, καὶ μολοντὶ φαίνεται ὀλίγον μεγαλήτερος εἶνε ἐξηκριβωμένη ἡ ἡλικία του, διότι τὸ μόνον πρᾶγμα ποῦ δὲν ἤμουν οἱ ἐστεμμένοι νὰ κρύβουν εἶνε ἡ ἡλικία των.

Φαίνεται ἐν τούτοις μεγαλήτερος καὶ ἡδὴ ἡ ἡλικία αὐτῆς ἐπὶ τοῦ χεῖλους του καὶ αἱ παρὰ τοῦ ἔθους ἀρχαίαι νὰ χνουδίζον ἀπὸ ὑπὸ τῶν γενεῶν.

Παρ' ὅλα ταῦτα φαίνεται παιδί. Καὶ εἶνε ὡριότερος καὶ αὐτῆς ἀκόμῃ τῆς ἡλικίας του. Μανιώδης ἐραστὴς τῆς κινήσεως, τῶν ἀλλήλων, τῶν ἐκδρομῶν, τῶν ταξιδίων, δὲν μένει ποτὶ ἡσυχίας καὶ οἰκτικῶς καταπλέγεται ἀπὸ τὴν μανίαν τῆς διαρκούς καὶ ἀτελείωτης ἐνασχολήσεως.

Τὴν ὥραν ποῦ τὸν βλέπομεν—χρὺς εἰς τὴν Τουλανὴν—10ην περίου τῆς πρώτης, ἔχει ἐπιστρέψει ἀπὸ θαλάσσιον περιόλου, ἔχει νικῆσει τοὺς συμπαίτας του εἰς τὸ σφαιριστήριον (τὸ ἐνὸς τῶν ἀνακτορῶν εὐρισκόμενον «ἐγχευαστήριον»), ἔχει—παρ' ὀλίγον νὰ εἴπωμεν ἤδη—συναντηθῇ μὲ τὴν Θεοφανώ καὶ ἡδὴ εὐρίσκειται ἀντιμέτωπος τοῦ ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον αὐτὸς μὲν προσεκάλεσεν εἰς τὸ παλάτιον, βεβαίως ὅμως ἡ Μοῖρα τὸν ἐφε-ρεν ἀπέναντί του.

Ὁ στρατηγὸς Ἰωάννης Τοιμισκὴς εἶνε ὁ ξανθὸς 22ετής ἦρως, μὲ τὰ μεγάλα γαλανά μάτια, ὁ νικητὴς τῶν Ἀράβων, ὁ ἀναδειχθεὶς τόσῳ μικρὸς ὡς στρατηγός, ὅχι τὸσον διὰ τὸν πλοῦτον του, ὅσον διὰ τὴν ἰδιοφυίαν του καὶ τὴν γενναϊότητά του.

Τότε ἡ γενναϊότης ἐξακρατήριζεν ὅχι μόνον τοὺς κούλους στρατιώτας, ἀλλὰ καὶ τοὺς καλούς στρατηγούς. Ἄλλὰ μὴ τάχα δὲν γίνεται τὸ ἴδιον καὶ σήμερον;

—Πλησίως, στρατηγέ, εἶπεν ὁ Καῖσαρ πρὸς αὐτόν, ἀντὶ ἄλλου χαίρεταις μου.

—Μ' ἐκάλεσεν ἡ ἐνδοξότης σου; ἠρώτησεν ἐκεῖνος.

—Καὶ δι' ὑπόθεσιν ποῦ δὲν φαντάζεσαι.

—ὑπόθεσιν τοῦ νῦν ἐφάντασθην.

—Ν' ἀκούσωμεν ἴ...

—Διὰ τὴν Θεοφανώ.

—Προσπεύσεις λοιπὸν;

—Ἀπλὸς ἐννοῶ.

—Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε περιέργου. Δὲν εἶνε μία ὥρα ποῦ αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἐφύγεν ἀπὸ ἐδῶ.

—Καὶ δὲν εἶνε ἡμῖς ὥρα ποῦ τὴν εἶδα ἔγω.

—Τὴν βλέπεις λοιπὸν διαρκῶς;

—Ἡ ἐρώτησις ἐφάνη αὐτῷ εἰς τὸν Τοι-μοσκὴν καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἀντήτησεν.

—Ἦκουσε τί σοὺ εἶπα, στρατηγέ;

—Εἶνε περὶ τὸν νὰ τὸ ἐπαναλάβω, Καῖσαρ, ὅτι ἐκαστος βλέπει ὅτι θέλει καὶ ὁποῖαν θέλῃ.

—Νομίζεις;

—Δὲν πιστεύω ἡ ἐνδοξότης σου νὰ ἔχῃ ἄλλην γνώμην.

—Ἐντελῶς ἀντιθέτον.

—Δὲν ἐννοῶ.

—Ἐγὼ τὴν γνώμην δι' ὁ στρατηγὸς Ἰω-άννης Τοιμισκὴς, ὅχι δι' ἄλλους λόγους, ἀλλ' ἐπειδὴ εἰσέρχεται εἰς τὸ παλάτιον, ἔχει ὑποχρεώσεις, τὰς ὁποίας δὲν δύναται νὰ λη-μονῇ.

—Ὁ Τοιμισκὴς ἐπερίμενε σωτηρίας.

—Καὶ μία ἐκ τῶν ὑποχρεώσεών του εἶνε νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ νὰ τρέχῃ εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως ἡ φήμῃ ὅτι πρόκειται νὰ μνηστευθῇ τὴν κατήλυν Θεοφανώ.

—ὑπερβυμίζω εἰς τὸν Καῖσαρ ὅτι αὐτὸ δὲν εἶνε φήμῃ, ἀλλὰ γεγονός.

—Ὁ Ρωμανὸς ὑπεχώρησεν ἐν βῆμα.

—Γεγονὸς εἶπες;

—Ἀκούσε, Καῖσαρ, ἐάν νομίζεις ὅτι ἡ μνηστεία μου ἡ ὁ ἔρωσ μου μὲ τὴν Θεοφανώ δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ ἐρχομαι εἰς τὰ Βασι-λεῖα, καὶ ἂν τὴν γνώμην αὐτὴν ἔχῃ καὶ ὁ Τριεβαστος πατήρ σου, ὅ' ἀναγκασθῶ, μὲ λυτὴν μου πολλήν, νὰ ὑποκύβω.

Καὶ προ-κειμένου νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τῆς εὐνοίας τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς ἐρωμένης μου, θὰ προτι-μῶ...

—Θὰ προτιμήσῃς;

—Τὴν ἐρωμένην μου.

Ἡ προσβολὴ ἦτο τὸσον τραχέια, ὥστε ὁ Τοιμισκὴς ἐπερίμενε νὰ ἐκραγῇ ἡ θυελλία.

Καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ ἐτοιμὸς ὅχι πλέον νὰ μὴ ἐπανελθῇ ποτὲ εἰς τὸ ἀνάκτορον, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ ὑποστῇ τὰς συνεπείας τῆς ἀσεβείας του.

Ὁ Ρωμανὸς πρᾶγματι εἶχε γίνε ὡχρότε-ρος, καὶ συνέβηκε τὰς χεῖράς του, ἐφόσον ἐ-ξηκολούθει ἡ ὁμιλία καὶ ἡσυχία νὰ δυσαρ-χῇ, ὅταν ἐπυρρίκων καὶ ὅταν ἐπὶ τέλος ἐφθα-σεν ὁ Τοιμισκὴς εἰς τὴν τελευταίαν λέξιν, ὡρμησεν πρὸς αὐτόν, ἐξέτεινε τὰς χεῖράς...τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ ἀνένυστον αὐτόν, μὲ περιπαθὴ ἐνθουσιασμόν, τοῦ εἶπεν:

—Ἐγχεῖς δικαίον. Ἀξίζει τὰ πάντα ἡ Θεο-φανώ!

Ὁ Τοιμισκὴς ἔμεινεν ἀλάστος.

Προσεπείθει νὰ ἐννοήσῃ τί συμβαίνει καὶ ὡρμησεν τότε περισσοτέρως αὐτός, διότι δὲν κατόρθωσε νὰ ἐξηγήσῃ, πῶς ἀπὸ τὰ νῦν ἀντὶ νὰ ἐκραγῇ ὁ κερανοὺς ἐξερμάνη ὁ ἥλιος.

Παρηλθὼν ἀρχεὺς ὥρα εἰς ὅσον ἀσπρόσθη τὰς λέξεις ταύτας.

Μὲ καταπλήττει ὁ αὐθέντης μου.

Ἄλλ' ὁ αὐθέντης του, ὡς ἐάν ἐκουράσθη ἀπὸ τὴν συνδιάλεξιν ἐκείνην ἔκλινεν ἐπὶ μᾶς ἐδρας καὶ ἐκάθισε παρατηρῶν τὸ δάπεδον μὲ τὰ πολυχρώμα μωσαϊκά.

Ἐννοεῖται, μόνον ἡ ἀφ

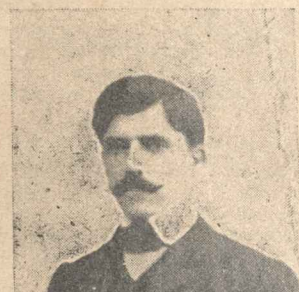

ΗΠΕΙΡΟΣ.—Συσσίτιον Πανελληνίου Συλλόγου Γυναικῶν ὑπὲρ τῶν προσφύγων Ἑπειρωτῶν ἐν Πρεβέζῃ
ὑπὸ τὴν ἐπιβλεψιν τῶν κυριῶν Ἀσπ. Ἑλ. Ποταμιάνου, Ν. Βικτ. Μελά καὶ Λίδος Θαλείας Γλαράκη.

Ἰσὺ τοὺς λαβόντας μέρος εἰς ὅλας τὰς μάχας ἀπὸ ἀρχῆς τοῦ πολέμου

Ι. Μ. Καμπανιάς, ἐκ Βόλου

Α. Α. Στρούμπος, ἐξ Ἀθηνῶν

Στ. Χατζὶ-Μανώλης, ἐκ Σάμου

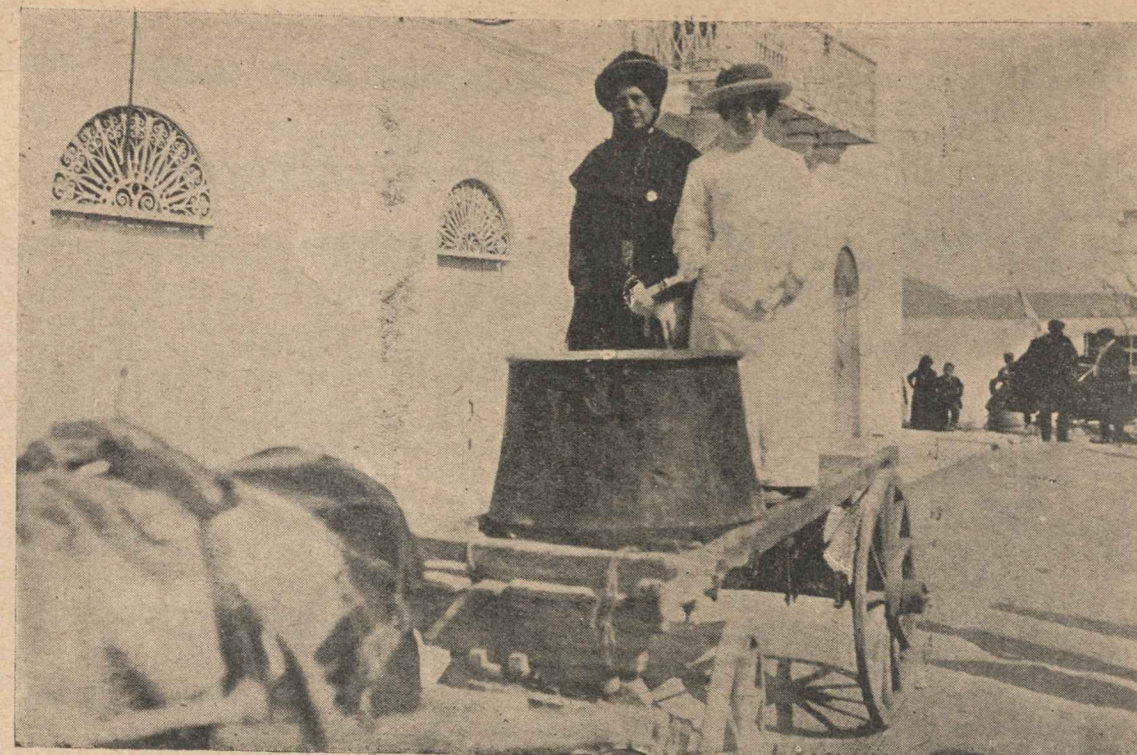
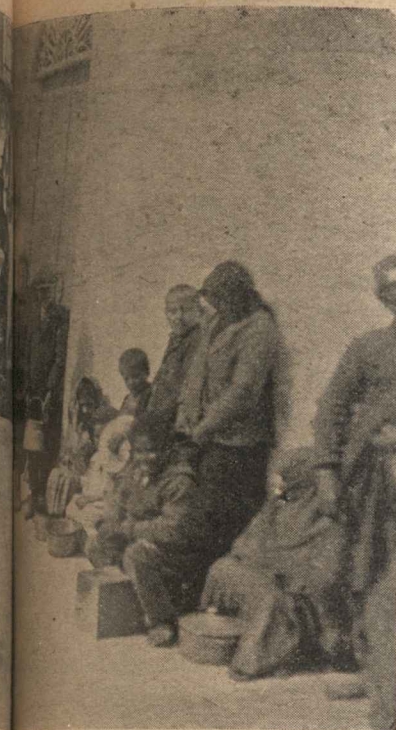
Ε. Βουρδελάκης, ἐξ Ἡρακλείου

ΚΑΛΑΜΑΙ.—Τὸ προσωπικὸν τοῦ Ὑποπαραγορείου τῆς ἑταιρίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Τύπου.

Κυρία ἐπιβλέπουσα ἐν Πρεβέζῃ συσσίτιον
Πανελληνίου Συλλόγου Γυναικῶν ὑπὲρ τῶν προσφύγων Ἑπειρωτῶν.

Ἐπιβλέψεις κατὰ τὴν ἀποστολὴν συσσίτιον εἰς πρόσφυγας Ἑπειρωτῶν
ὑπὸ τῆς κ. Ἀσπ. Ἑλ. Ποταμιάνου καὶ Λίδος Θαλείας Γλαράκη.

Ἡ Ἀλβανικὴ Κυβέρνησις τοῦ Ἰσμαήλ Κεμάλ Βέη ἡ καταγγελλομένη ἀπὸ τοῦ νέου ἡγεμόνος Ἑσάτ Πασσᾶ

Ἰσχυρὸς τραυματὴς ἐν Μπιζανίῳ Τσιαντόπουλος Μαργ. ἐκ Φαρσάλων τραυματ. ἐν Ἠπείρῳ

Ὁ Δούξ τοῦ Μονπασιὲ δὲ προταθείς διὰ τὸν θρόνον τῆς Ἀλβανίας

ΙΣΠΑΝΙΚΗ

Το Πέταλον *

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Α'.

Ένας άνθρωπος εύρηκε ένα πέταλον εις τὸ μέσον τοῦ δρόμου.

Αὐτὴ εἶπε ἡ τύχη μου, εἶπε. Καὶ εὐχαριστῶν τὸν Θεὸν διὰ τὸ εὖρημα, ἔθηκε τὸ πέταλον, τὸ ἔφερεν εἰς τὸ σπίτι του καὶ τὸ ἐκφόρῳσεν εἰς τὴν θύραν του.

Κάποιος γείτων του τὸν εἶδε καὶ τὸν ἠρώτησε με ἀπορίαν, πρὸς ποῖον σκοπὸν περιυνέλεσε τὸ πέταλον καὶ τὸ ἐκφόρῳσεν εἰς μέρος τοῦτον περιγυραίως.

— Ἀλλῶς, εἶπεν ὁ ἄλλος, τὸ κάμνω διὰ νὰ μὴ ἡμπορῇ τίποτε κακὸν νὰ εἰσέλθῃ ἀπὸ τὴν θύραν εἰς τὸ σπίτι μου.

— Καὶ τί προφυλάξιν ἡμπορεῖς νὰ περιμένῃς ἀπὸ ἓνα πέταλον; εἶπεν ὁ γείτων. Δὲν σοῦ φαίνεται πῶς θὰ ἦσσι ποῖο κερδοφόρος ἐάν ἐμβαίῃς μίαν καλλιτέραν κλειδαριάν καὶ ἓνα καλλίτερον μάνταλον;

Εἰς τὴν παρατήρησιν αὐτὴν ὁ εὐρὺν τὸ πέταλον δὲν ἔδωκε καμμίαν ἀπάντησιν, ἀλλ' ἔκλεισε τὴν θύραν του, ἀδιαφορῶν πρὸς τὰ γέλοια τοῦ γείτονος.

Β'.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ μία νυφίτσα ἐπέδησεν

ἀπὸ τὸν φράκτην καὶ τοῦ ἐπνίξεν ἕξ δρυϊνάς...

Τὸ πρῶτον ὁ ἄνθρωπος ἐξυπνήσας καὶ ἰδὼν τὴν καταστροφὴν ἤρπασε νὰ ὑβρίξῃ καὶ νὰ βλασφημῇ, στὰν εἶδε διερχόμενον ἐξωθεν τὸν γείτονα του.

— Εἰ καὶ τὸ πέταλον; Τί ἔκαμινεν εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα; εἶπεν ὁ γείτων με γέλοια.

— Τὸ πέταλον; Ἄμ' δὲν βλέπεις ὅτι τὸ ἀγγεῖον ἐπὶ τὸν φράκτην; Ἡ θύρα ὅπως τὴν βλέπεις ἔμεινεν ἀνεσπόμενος!

— Οἱ γείτονας ἐφυγεν προσπαθὼν νὰ καταπνίξῃ τὰ γέλοια του.

Τὰ ἐπομένῃ νύκτι κλέπται εἰσέδυσαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου με τὸ πέταλον, καὶ τοῦ ἀφῆρσαν ὅ,τι εἶχε καὶ δὲν εἶχεν. Τὸ πρῶτον εἰς τὰς θυροθύρας διαμαρτυρίας προσέστρεψαν οἱ γείτονας.

— Εἰ καὶ τὸ πέταλον; τοῦ εἶπε μετρίων χαϊρεκάκος.

— Τὸ πέταλον; Γὰρ κάταξεν ἐδῶ ἡ θύρα ἔμεινεν ἀπαρσιμωμένη. Οἱ κλέπται ἠναγκάσθησαν νὰ εἰσέλθουν ἀπὸ τὸ παραθύρον. Ἀπὸ τὴν θύραν μία φωνὴ δὲν ἡμποροῦσαν νὰ εἰσέλθουν. Ὁ γείτονας ἐφυγεν ἄσπερτος στὰ γέλοια. Τὸ βράδυ ὁ οὐρανὸς ἐσυνέρισε καὶ ἐγένετο μαυρὸς ὡς τὸ στόμα λύκου, ἀστραπαὶ

διέσχον τὸ στερέωμα καὶ βοῶνται ἀντίστοιχα προαναγγέλλουσαι καταγίδια. Τὰ μεσάνυχτα κεραυνὸς ἔπεσεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ ἀνθρώπου με τὸ πέταλον, καὶ ἐπέφερε πυρκαϊάν, τὴν ὁποίαν μάλιστα κατόπιν πολλῶν προσπαθειῶν κατόρθωσαν νὰ οὐρῶσιν οἱ γείτονας, μετὰ τὴν ὁποίαν ἦτο καὶ ὁ γνωστὸς γείτονας.

— Ὅταν ἡ φωτιὰ ἐόρῃσε καὶ οἱ δύο φίλοι ἔμειναν μόνοι, ὁ γείτονας εἶπεν εἰς τὸν ἑαυτοῦ οἰκοδεσπότην.

— Δουτὸν! Τί κάμνει τὸ πέταλον;

— Τὸ πέταλον; Μὰ μήπως τὸ ἀσπασε. Λέει ἐμπήκεν ἀπὸ τὴν θύραν; Ἐκεῖνο ἦλθεν εἰς τὸ τζίκι. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν θύραν εἶπε προφυλαγμένη.

Γ'.

Ἐν τούτοις, τί σημαίνει; Τὸ πέταλον ἔξαυλούθει νὰ μὴν καφωμένον με τὰς παρὰ αἰκινήσεις καὶ με φοβητικὰ λευκά. — Πῶς ἐνοραξάμε; ἠρώτησεν ὁ Χόλμς.

— Ἄμ' λανκαστέρ.

— Δουτὸν πολὺ, λανκαστέρ, ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν εἰς χρειαζόμενα. Ἐν τούτοις λάβε μισὴν ἥρα διὰ τὸν κόπον σου. Πέρασε εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ λανκαστέρ καὶ πῆρμεν ἐπ' ὀλίγον.

Ὁ δεύτερος ἦτο εἰς ἄνθρωπος βυθλὸς ἀλλ' ἀντικειν. Ὁνομάζετο Οὐγκὼ Πάτινκ. Ἐλαβε καὶ αὐτὸς μισὴν ἥρα καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸ δωμάτιον, στὰν εὐρισκόμενος καὶ ὁ πρῶτος. Ὁ τρίτος ἦτο ἀνὴρ εἰσβολῆς καὶ ἡρακλεῖου ἀνστατήματος καὶ ῥαγῆς.

(Ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ)

Ναύπλιον ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ Σ. ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΕΑΤΡΑ

Κυβέλης.— Καλλιτεχνικὸς θίασος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς κυρίας Κυβέλης Ἀδωνάου, μετὰ τὸν κ. Βονασέαν, τὸν κ. Χρυσόμην, τὸν κ. Χαλκίπουλον, Βενιέρην, τὴν κ. Καλοῦρη καὶ κλητ. Δράματα καὶ κωμωδία θεάτρων ἐστεγαζομένων.

Νέα Σκηνή.— Ἡ δεσφ. Μαρίνα Κοταροῦ μετὰ τὸν ἐκλεκτὸν τῆς θιάσου Δράμα, κωμωδία καὶ ἐπιθεωρήσεις, θεάτρων ἐστεγαζομένων.

Συντάγματος.— Ἡ Ἑλληνικὴ Ὀπερὴτα Λαγκαδὰ μετὰ τοὺς κ. κ. Σ. Κανθάρη, Ραῖλη, Μπέλλα κλητ. καὶ τοὺς κ. κ. Ἀφεντιάδην, Δρ. Μιχ. Τριγυρ. κλητ. Σκηνικὰ καὶ ἐκδοματικὰ πλοῦσια, ὀρεχτήρια πλήρη, ἐκτέλεις λαμπρὰ θεάτρων ἐστεγαζομένων.

Δημοτικόν.— Μία καλλιτεχνικὴ καὶ εὐπορητικὴ παραστάσις δα δόξῃ τὴν ἑξῆς εἰς τὸ Δημοτικὸν Θεάτρον μετὰ τὸν «Φίλον», ὅς τιμητικὴ τῆς Ἰδίας Τακτικῆς Βέβαια, σὺν τῇ καλλιτεχνικῇ καὶ μετρίᾳ τοῦ μουσικοῦ διδασκαλίου καὶ εἰς ἄλλας φιλοκαλῶν ἐπετελεῖται. Ἡ δὲ δυνάμις τοῦ ναυτοῦ ἦτο τοιαύτη, ὥστε παρὰ τὰς χειροτέρας, τὰς ὁποίας τοῦ εἶχε μετὰ τοῦ κ. Οἰκονόμου εἰς τοὺς δυσκολοὺς τοὺς ὁλοὺς τῆς Λουίζας Μιλλέρ, Μαρίας Μαγδαληνῆς, καὶ Ἐδβίγγης ἐπὶ τὴν Ἀλφειαν. Ἀναμνηστικὸν νὰ τὴν ἀπολαύσωνται καὶ εἰς τὸν μέγαν «Φίλον» ὡς Μαργαρίταν ὅσον μετὰ νῆαν δλοὺς διδασκαλίας θὰ μὴς τὴν παραοίσθησιν ὁ ἐκλεκτὸς διδασκαλὸς τῆς.

Πανελλινίον.— Ὁ ὠραιότερος καὶ μετρίτερος κινηματογράφος Ἑλλάδος καὶ Ἀνατολῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Κ. Ξανθοῦ Τρεῖς Ἀλλογαί ταινιών τὴν ἐβδομάδα. Ὁρᾷ στὰς Κρασοῦ.

Παλλὰς.— Νέον θεάτρον οἰκοδομηθὲν ἀποκλειστικῶς διὰ Κινηματογράφου, πολυτελεῖς ἐκτελεῖται. Εἶδον ὅτι ἐκμάτα ἐνταῦθα, καὶ ὅλα τὰ ἀπαυτοῦμενα διὰ νεοτέρων θεατῶν. Αἱ ταινίαι πρῶτης τάξεως ἀπὸ μετρίων καὶ Εὐρωπαϊκῶν. Ταῖνια ἐπισημνῶν καὶ Ἑλληνικῶν. Ὁδὸς Σταδίου, 5 μ. μ. μετὰ τὴν μεσονύκτιον.

Παρακοιοδοθῆσαι
ὁροι καὶ ὅροι τὸν νέον μας
Ἑλληνικὸν μουσικοῦ
ΘΕΟΦΑΝΟΣ

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ μία νυφίτσα ἐπέδησεν

ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΟΥ

ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΚΑΡΕΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Νομίζω, εἶπεν ἡρώτης ὁ Χόλμς, ὅτι ἀνέρεται ταύτην τὴν στιγμὴν τὴν κλίμακα! Ὡς καὶ καλὰ Βάτσον, ἂν ἔχῃς ἔτοιμον τὸ περιστρεφόμενον σου.

Ὁ Χόλμς ἠρώτη καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐν ἑαυτῷ χάρτον. Βαρεῖται φωνὰ ἡκούσθησαν εἰς τὴν προβάλαν καὶ ἡ σπιτονοικοκυρὰ μας κ. Οὐσον ἤρξατο τὴν θύραν ἀναγγέλλουσα ἐπὶ τρεῖς ἑκατονταεξήκοντα νὰ ἐμυλῇσιν εἰς τὸν καπετάν Βασίλκν.

— Νὰ ἔρχεται ἕνας-ἕνας, εἶπεν ὁ Χόλμς.

— Ὁ πρῶτος ἦτο εἰς ἀνθρωπίνους με τὰς παρὰ αἰκινήσεις καὶ με φοβητικὰ λευκά.

— Πῶς ἐνοραξάμε; ἠρώτησεν ὁ Χόλμς.

— Ἄμ' λανκαστέρ.

— Δουτὸν πολὺ, λανκαστέρ, ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν εἰς χρειαζόμενα. Ἐν τούτοις λάβε μισὴν ἥρα διὰ τὸν κόπον σου. Πέρασε εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ λανκαστέρ καὶ πῆρμεν ἐπ' ὀλίγον.

Ὁ δεύτερος ἦτο εἰς ἄνθρωπος βυθλὸς ἀλλ' ἀντικειν. Ὁνομάζετο Οὐγκὼ Πάτινκ. Ἐλαβε καὶ αὐτὸς μισὴν ἥρα καὶ ἐπέρασεν εἰς τὸ δωμάτιον, στὰν εὐρισκόμενος καὶ ὁ πρῶτος. Ὁ τρίτος ἦτο ἀνὴρ εἰσβολῆς καὶ ἡρακλεῖου ἀνστατήματος καὶ ῥαγῆς.

Ἐκατέστη καὶ ἐστάθη περιτρεφόμενος τὸν κοῦντον εἰς τὰς χεῖράς του.

— Τὸ ἐνορᾷ σου; ἠρώτησεν ὁ Χόλμς.

— Παρσιμωμένος.

— Ἀλλῶς.

— Μάλιστα, καπετάνις.

— Κατάγειται ἀπὸ τὴν Δυνδῆ;

— Μάλιστα.

— Τί ἔγχεσε κατὰ μῆνα;

— Ὀκτώ λίρες.

— Μπορεῖς ν' ἀρχίσῃς ἀπὸ τώρα ἀμέσως;

— Βεβαίως.

— Ὑγιαὶ τὰ πιστοποιητικά σου;

— Μάλιστα, καπετάν Βασίλκν.

Ἐβήγαμεν ἐκ τῆς τσέπης του ἓν βιβλίον καὶ ἡ κατακαρὸν. Ὁ Χόλμς τὸ ἐπιθεώρησε καὶ τοῦ τὸ ἐπέστρεψε.

Ἐκεῖ κατέβη. Τὸ συμβόλαιον τὸ ἔχει ἐτοιμάσει ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ὑπογράψαμε διὰ νὰ τελεωθῇ.

Ὁ ἄλλος ἀποχώρησε πρὸς τὴν τραπέζαν καὶ ἔλαβε τὴν πένναν.

— Πῶς πᾶσαι νὰ ὑπογράψω; ἠρώτησε κλινὼν ὑπὲρ τὴν τραπέζαν.

Ὁ Χόλμς ἀντιφώνησεν ὁρμησεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἔπαυσε ἀποκαταστασὶς τὰς χεῖράς του ὑπερῶν τὸν ὅριον του.

Ἦκουσα ἓνα μεταλλικὸν κρότον. Ὁ Χόλμς καὶ ὁ ἄλλος ἐντὸς μίας στιγμῆς ἐκινῶνται κατὰ τὴν καλὴν καὶ εἰς ἄλλας φιλοκαλῶν ἐπετελεῖται. Ἡ δὲ δυνάμις τοῦ ναυτοῦ ἦτο τοιαύτη, ὥστε παρὰ τὰς χειροτέρας, τὰς ὁποίας τοῦ εἶχε μετὰ τοῦ κ. Οἰκονόμου εἰς τοὺς δυσκολοὺς τοὺς ὁλοὺς τῆς Λουίζας Μιλλέρ, Μαρίας Μαγδαληνῆς, καὶ Ἐδβίγγης ἐπὶ τὴν Ἀλφειαν. Ἀναμνηστικὸν νὰ τὴν ἀπολαύσωνται καὶ εἰς τὸν μέγαν «Φίλον» ὡς Μαργαρίταν ὅσον μετὰ νῆαν δλοὺς διδασκαλίας θὰ μὴς τὴν παραοίσθησιν ὁ ἐκλεκτὸς διδασκαλὸς τῆς.

— Σὺ ἔγχετο συγγνώμην, Χόλμς, διότι εἰς τὸ γένος ποῦ ἔκαλεσα θὰ φάγωμεν αὐτὰ κρεῖτα.

Ἐκεῖν ὁ Χόλμς μετρίων, ἀλλ' ἐν τούτοις εἶμαι περὶ τὸν ὅτι θὰ φάγω μετὰ μεγαλειότην ὄρεξιν, σκεπόμενος μάλιστα ὅτι ἡ ὑπόθεσις ἐτελείωσε ὑπὲρ σου.

Ὁ Χόλμς ἔμεινε μετὰ τὸ στόμα ἀνοικτὸν ἐκ τῆς ἐκλήψεως.

— Δὲν γνωρίζω τί νὰ εἶπω καὶ τί νὰ ὑποθέσω ἔκτανεν ἐπὶ τέλους. Εἶδον ὅτι ἐκμάτα ἐνταῦθα, καὶ ὅλα τὰ ἀπαυτοῦμενα διὰ νεοτέρων θεατῶν. Αἱ ταινίαι πρῶτης τάξεως ἀπὸ μετρίων καὶ Εὐρωπαϊκῶν. Ταῖνια ἐπισημνῶν καὶ Ἑλληνικῶν. Ὁδὸς Σταδίου, 5 μ. μ. μετὰ τὴν μεσονύκτιον.

— Ὡ! ὦ! ἔκαμινεν ὁ Χόλμς γελῶν, ἡ σύλληψις τοῦ νέου Νέλκν καὶ ἔκαμινεν νὰ μὴ ἔχῃς καὶ νὰ σκεπθῇς ὅτι αὐτὸς ὁ Πατριάρχης Καίρης εἶναι ὁ ἀληθὺς δολοφόνος τοῦ Πέτρου Κάρει.

Ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ ἄλλου διεσκόφη τὴν συζήτησιν.

— Εἰ κύριε, εἶπεν, δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ ἐμυλῇς ἐπὶ γὰρ θέλω νὰ ἐνομαζέται τὰ πράγματα τὰ ὀνόματά σου. Ἐπίσταται ὅτι δολοφόνος τὸν Πέτρον Κάρει. Δουτὸν σὰς λέγω καὶ ἐγὼ εἰς τὸν ἐνταῦθα, ἰδοὺ ἡ διαφορά. Ἰσως νὰ μὴ πιστεύῃς τὰ λόγια μου, ἀλλὰ θέλω νὰ σὰς διηγήθω.

— Ὅχι δὲν θέλω νὰ διηγηθῇς, εἶπεν ὁ Χόλμς.

Ἄλλ' ἐν τούτοις εἰπέ μας τί θέλεις νὰ εἰπῇς;

— Θὰ σὰς τὰ εἶπω γρήγορα. Γνωρίζω τὸν Πέτρον Κάρει καὶ ὅταν τὸν εἶδα νὰ ἔρχεται κατ' ἐπὶ μὲν μου μ' ἓνα μαχαίρι, τὸν ἐπέρασα μετὰ καμμάκι, γιὰτί ἤξευρα ὅτι ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας θὰ ἔβγαυεν ζωντανὸς ἀπὸ καὶ μέσα. Σὰς μπορεῖς νὰ τὸ λέτε νὰ ἔχω δολοφονία, ὀλίγον ἐνδιαφέρεται προτιμῶ καλλίτερα νὰ πεθάνω μετὰ σὺν τὸν λαόν, παρά νὰ γίνω κοκορεῖται στὸ μαχαίρι τοῦ Κάρει...

— Πῶς ἐβρέθηκα μετὰ τοῦ ἠρώτησεν ὁ Χόλμς.

— Θὰ σὰς τὰ εἶπω ὅλα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰς τὸ τέλος, ἀλλὰ ὅσους μου μία καρέκλα γιὰ νὰ ἡσυχάζω νὰ μὴδὲν εὐκολώτερα. Αὐτὰ πῶς θὰ σὰς εἰπῶ τώρα ἔτινα σὺ 1883, μῆνα Ἀγούστου. Ὁ Κάρει ἦταν καπετάνιος στῆς «Λακέρν» καὶ ἐγὼ ἦμουν στὸ πλοῖο τὸν φάρος. Μία μέρα πηγαίνοντες γιὰ φάρμα ἀνοίξαμε στὸ πέλαγος καὶ ἐπληγαίναμε φωνὰ γιὰτί ἡ βλάστησις ἦταν ἡσυχή. Στὰ παράλια τῆς Νορβηγίας συναντήσαμε ἓνα γιγῶν.

Ἐκεῖ ἔκαμε μεγάλην τραχηλὴν. Ἐπάρω σ' αὐτὸ τὸ γιγῶν εἶδαμε ἓνα ἄνθρωπον μοναχὸ πῶς δὲν ἤξευρε νὰ τ' ἐδηγήσῃ καὶ παρ' ὀλίγον νὰ πηγῇ.

Ἐπληρώσαμε λοιπὸν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον στὸ δικὸν μας καρδὴ καὶ γρήγορα ἐσχετίσθημε μετὰ τὸν καπετάνιον τὸν Κάρει. Ὅλη ἡ περιουσία του ἦτο ἓνα

ἔκαζερα καὶ ἔφυγα. Ἀλλὰ τί κοῦτε ποῦ ἦμουν! εἶχα ἀφῆσαι τὴν ταμπакιέρα μου ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Ἀλλὰ ἀκούσατε ἓνα παράξενο πρᾶγμα ποῦ συνέβη. Μόλις ἔβγαυα ἀπὸ τὴν καμπίνα ἤκουσα βήματα ἐκφύγηκα στὰ χορτάρια καὶ εἶδα ἓνα νέον νὰ μπαίνει μέσα; ἀλλὰ μὴ μὴς παρατήρησε καλὰ ἔριξε μίαν φωνὴν καὶ τὴν ἔλαβε στὰ πόδια! Ποῖός ἦταν; τί ἤθελε; Δὲν ἔβρω. Ἐγὼ ὅμως ἔτρεξα πρὶν με καταλάβουν, ἔπληρα τὸ τραῖνο εἰς τὸ Ζούμπριτς—Βελλῆ καὶ γύρισα στὸ Λονδίνον.

Ὅταν ἀνοίξατε τὸ τελεφεύδαιον κοῦτε, εἶδα ὅτι δὲν εἶχε χρήματα μέσα, παρὰ μοναχὰ μερικὰ χαρτὰ τοῦ χρηματοπιστοῦ, ποῦ δὲν ἐτολμοῦσα νὰ τὰ πουλήσω. Ἐβασα ὅλας τὰς ἐπιτάξεις γιὰ νὰ πλουτήσω καὶ ἐβρέθηκα στὸ Λονδίνον, χωρὶς πεντάρα στὴν τσέπη μου. Δὲν ἔλαβε παρὰ ν' ἀρχίσω πάλιν τὸ ἐπάγγελμα μου. Εἶδα τὴν ἀγγελίαν σὰς ὅτι ἐζητεῖτε ναυτὸν καὶ ἐπληρα τὸ πρακτορεῖο καὶ μ' ἔστειλε ἐδῶ. Αὐτὰ εἶναι ὅσα ἔβρω καὶ σὰς λέγω ὅτι ἂν ἐσκότωσα τὸν Κάρει, ἡ δικαιοσύνη πρὸς νὰ μ' εὐνομήσῃ, διότι τῆς ἔκαμα οἰκονομίας τὸ σὺν τὸν σὺν τὸν ἐκρέμασε.

— Ἡ κατὰθεσις σὰς εἶναι θαυμασία, κύριε Καίρης, εἶπεν ὁ Χόλμς ἀνὰ πᾶσαν τὴν πίπαν του. Νομίζω, ἐξηκολούθησε στραφεῖς πρὸς τὸν Χόλμς, ὅτι δὲν θ' ἀφῆσας ἐδῶ τὸν ἀχμάλωτόν σου, ἀλλὰ θὰ τὸν μεταφέρῃς εἰς ἓνα τόπον ἀσφαλέστερον. Δὲν εἶπε ἔτσι;

— Κύριε Χόλμς, εἶπεν ὁ Χόλμς, δὲν εὐρίσκει λέξεις διὰ νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου καὶ τὰς εὐχαριστίας μου. Ἀλλὰ δὲν γνωρίζω πῶς ἐφῄσατε εἰς αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα.

— Ἀπολύτως, διότι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶδον τὸ ἀληθὲς ἔγος. Ἐάν δὲν ἔβλεπον τὸ σημεῖον ματῶν τοῦ Νέλκν καὶ πᾶν ὅτι ἐπληρώθη ὁ πῶς σὺ. Ἡ ἰσχυρὰ δύναμις, τὸ ρούμιον, ἡ ταμπακική, ὁ καννὸς, ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀσφαλεῖς ἐνδείξεις ὅτι ὁ φονεὺς ἦτο ναυτής. Εἶχον πεισθῇ ὅτι τ' ἀρχικὰ ἡ-Κ ἦσαν ἀπλὴ συμπτώσις πρὸς τ' ἀρχικὰ τοῦ Κάρει, διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ δευτέρος ἐκάνει σπανίως καὶ διότι δὲν εἶχε πίπαν.

Εὐνομήσατε ἐπὶ τῆς πῶς σ' ἠρώτησα ἐν τῇς τῆς καμπίνας βῆχαν ἄλλο ποτὶν ἐκτὸς τοῦ ρουμιῦ. Μοῦ ἀπήντησε καταφατικῶς. Ἀλλὰ τὰ ποτὰ αὐτὰ ἦσαν ἀνύκτα. Ἐπειδὴ δὲ ἀμφοτέρω ἐπὶ τὸν ρούμιον, συνέπερανα ὅτι ὁ φονεὺς ἦτο ναυτής, διότι μόνον οἱ ναῦται προτιμοῦσι τὸ ρούμιον πᾶντος ποτοῦ. Εἶχον πεισθῇ ὅτι ὁ φονεὺς ἦτο ναυτής!

— Καὶ πῶς τὸν ἀνακαλύψατε;

— Αὐτὸ ἦτο εὐκολόν, ἀντιφώνησεν ὁ Χόλμς. Ἐάν ὁ φονεὺς ἦτο ναυτής θὰ ἦτο ἐξ ἐκείνων οἱ τῶν διηγεσάμενων ἐπὶ τῆς «Λακέρν», διότι ὁ Κάρει δὲν ὑπέφερε πλοίαρχος οὐδέποτε ἀλλοτρίου πλοῖου. Βεβαίως, ἔγχετο εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ φονεὺς ἦτο ναυτής, διότι μόνον οἱ ναῦται προτιμοῦσι τὸ ρούμιον πᾶντος ποτοῦ. Εἶχον πεισθῇ ὅτι ὁ φονεὺς ἦτο ναυτής!

— Καὶ πῶς τὸν ἀνακαλύψατε;

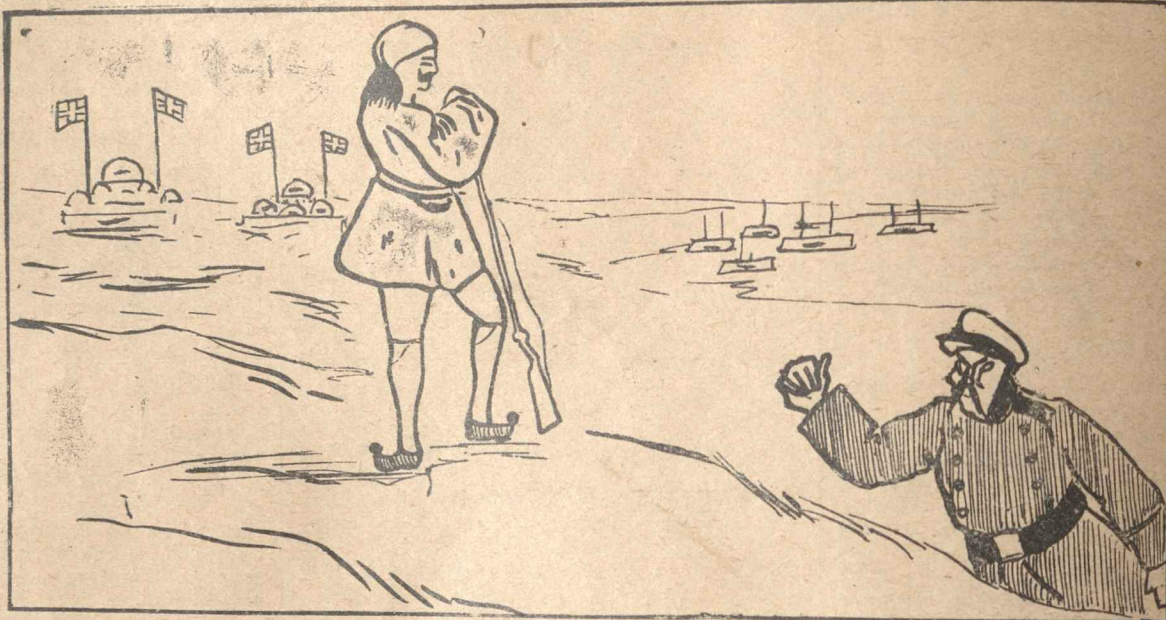
— Αὐτὸ ἦτο εὐκολόν, ἀντιφώνησεν ὁ Χόλμς. Ἐάν ὁ φονεὺς ἦτο ναυτής θὰ ἦτο ἐξ ἐκείνων οἱ τῶν διηγεσάμενων ἐπὶ τῆς «Λακέρν», διότι ὁ Κάρει δὲν ὑπέφερε πλοίαρχος οὐδέποτε ἀλλοτρίου πλοῖου. Βεβαίως, ἔγχετο εἰς αὐτὸν ὅτι ὁ φονεὺς ἦτο ναυτής, διότι μόνον οἱ ναῦται προτιμοῦσι τὸ ρούμιον πᾶντος ποτοῦ. Εἶχον πεισθῇ ὅτι ὁ φονεὺς ἦτο ναυτής!

— Καὶ πῶς τὸν ἀνακαλύψατε;

— Αὐτὸ ἦτο εὐκολόν, ἀντιφώνησεν ὁ Χόλμς. Ἐάν ὁ φονεὺς ἦτο ναυτής θὰ ἦτο ἐξ ἐκείνων ο

ΕΠΙ ΤΟΥ "ΧΑΜΗΔΙΕ,"
Ο ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΣ.—Δὲ μοῦ λὲς ποῖος θὰ μὲ πληρώσῃ, ἡ Αὐστρία ἢ ἡ Τουρκία ;
Ο ΤΟΥΡΚΟΣ.—Φυσικὰ ἡ Αὐστρία.

Ο ΒΟΥΛΓΑΡΟΣ.—Μοῦ χρειάζεται ἡ Θεσσαλονίκη, κύριε.
Ο ΕΛΛΗΝ.—Μολὼν λαβέ.

— Ἐμπρὸς παιδία, νὰ ἴδουμε ποῖος θὰ πινύχῃ τὸ τελευταῖο σημάδι.